

ΦΩΤΕΙΝΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

ΦΩΤΕΙΝΗ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΔΟΥ

(Ἀπέθανε τὴν 28ην Μαρτίου 1883.)

— Ἡ φύσις ἀπετίνασεν ἤδη τὴν νάρκην τοῦ χειμῶνος, εἰς φῶς καὶ ἠδρόσον καὶ ἄρωμα λουομένη, ὅτε, μετὰ τῶν πρώτων τοῦ ἔαρος μυροβόλων πνοῶν συναναμιγείσασα, παρέδιδε τὴν ὑστάτην πνοὴν πρὸς τὸν ὕψιστον συμπαθῆς καὶ μουσόληπτος παρθένος, ἐπίζηλον τοῦ νεωτέρου ἡμῶν Παρνασσοῦ σέμνωμα, ἢ πολὺκλαυτος

Φωτεινὴ Οἰκονομίδου.

Γόνος μιᾶς τῶν διαπρεπῶν παρ' ἡμῖν οἰκογενειῶν, ἀνεψιὰ τοῦ ἀοιδίμου ἐξόχου διδασκάλου τοῦ Ἑθνικοῦ Φιλίππου Ἰωάννου, εἶχεν ἐπιδοθῆ ἀπὸ τρυφερᾶς εἰσέτι ἡλικίας περὶ τὴν θεραπείαν τῶν Μουσῶν, καλλιεργοῦσα δι' ἐπιμελετημένης ἀνατροφῆς ψυχὴν εὐαίσθητον καὶ διάνοιαν λεπτὴν, δι' ᾧν ἦν πεπροικισμένη ὑπὸ τῆς φύσεως. Θελγομένη ἐξ ἐμφύτου προαιρέσεως εἰς τὰς πνευματικὰς ἐνασχολήσεις, ἀντὶ τῶν συνήθων κενοσπούδων καὶ ματαιοφρόνων διατριβῶν, διήνυε τὸ δροσερὸν τῆς ἡβῆς ἔαρ ἐν συγγραφῇ καὶ μελέτῃ, παρακολουθοῦσα τὴν σύγχρονον φιλολογικὴν κίνησιν, καὶ ἐμπιστευομένη τὰς ἐμπνεύσεις, τὰ δάκρυα, τὸν πόνον τῆς ψυχῆς καὶ τὰ ὄνειρά της εἰς τὴν παρθενικὴν μόνωσιν καὶ σιγῇ τοῦ σπουδαστηρίου αὐτῆς. Ἐφιλοτέχνησε πολλὰ κατὰ καιροὺς λυρικὰ ἄσματα, ἐν διαφόροις περιοδικαῖς κκταχωρισθέντα φύλλοις,

ἄτινα διαπρέπουσι ἐπὶ πρωτοτυπία καὶ καλλιτεχνικῇ ὕφῃ, χαρακτηρίζονται δὲ διὰ τὴν δύναμιν τῆς ἐκφράσεως καὶ τοῦ πάθους, εἰ καὶ μονότονα ἐν πολλοῖς, καθὼς χρωματιζόμενα ἀείποτε ἔκ τινος ἀορίστου ἄλγους καὶ μελαγχολίας, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἧς διετέλει ἡ εὐπαθῆς αὐτῆς φύσις. Ὑπόδειγμα χρηστῆς καὶ ἐναρέτου θυγατρὸς, διαθρυπτομένη τὴν καρδίαν ὑπὸ τῶν τρυφεροτέρων φίλων, ἐφείλκυε τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν ἀγάπην τῆς κοινωνίας ἣτις ἔκλαυσε καὶ συνησθάνθη βαιῶς τὸν θάνατον αὐτῆς ἐν τῇ ἀκμῇ εἰσέτι τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἐλπίδων.

Τῆς **Φωτεινῆς Οἰκονομίδου** οὐχὶ ὀλίγα εἰσὶ τὰ παρ' αὐτῆς ἐκδοθέντα, ἐπίσης δ' ἱκανὰ τὰ εἰσέτι ἀνεκδότα. Ἐν τοῖς στίχοις τῆς πολυκλαύστου ἐλληνίδος πᾶσα καρδία καὶ μάστιγα καρδία γυναικὸς, δύναται ν' ἀνεύρη μετὰ τὸν στόνον αὐτῆς τὴν ἀνακούφισιν καὶ τὸ ἔλκος. Ἀτυχῶς ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡ ἀγαθὴ κόρη καὶ σεμνὴ τῶν Μουσῶν λάτρις ἑνωρίς, πολὺ ἑνωρίς, εἰς στιγμὴν καθ' ἣν ἔμελλε ὠραιότερα νὰ προσφέρῃ ἄνθη αἰσθημάτων τρυφεροτάτων.

Ἡ *Ποικίλη Στοὰ* πενθοῦσα τῇ ἀπωλείᾳ πολυτίμου συνεργάτιδος καὶ ἱερὸν ἐπιτελοῦσα καθῆκον, ἀποτίθησι μετὰ πόνου τὰς ὀλίγας ᾧδε γραμμὰς εἰς μνήμην αἰτίδιον τῆς ἀφ' ἡμῶν μεταστάσεως ἐμμόστου κόρης, ἧς τὸ ἄσμα, ἡ ἐλπίς καὶ ὁ πόνος εἰμαρτο νὰ σθεσθῶσιν οὕτω προῶτως ὑπὸ τὴν ἄλυτον τοῦ τάφου νύκτα.

Ἐκ τῶν εὐρεθέντων ἀνεκδότων αὐτῆς ἔργων ἡ *Ἐφημερίς* ἐδημοσίευσεν ἐν συμπαθῆς ποίημα **Ἀπηύδῃσα νὰ κλαίω**. Ἡ *Ποικίλη Στοὰ* νῦν καταχωρεῖ κατωτέρω εἰς μνημόσυνον προσφιλεῶς ἕτερον ἔργον ἀνεκδοτόν τῆς προσφιλοῦς ποιητρίας, ὡς ὅλα τὰ ἔργα αὐτῆς χαρακτηριστικώτατον καὶ ὠραῖον.